

1209

פרדס רוקול מס' 14 / ב

מישיבת ועדת העבודה, סיום ד', כ"ב בטבת תשי"ז
(26.12.56), בשעה 8.45.

- ברכות: חברי הוועדה:
- ע. גוברין - היו"ר
 - ח. מגורי-כהן
 - ב. הרצל
 - י. דיפתין
 - ה. ברגר
 - י. אלמוגי
 - א. שוסטק
 - י. קרגמן
 - ב. אידלסון
 - ש. בבה
 - ס. ארם
 - א. כהן

מוזמנים: סר בר-ניב - היועץ המשפטי של משרד העבודה

סדר-היום: חוק הסכמים קיבוציים (הצבעות)

היו"ר ע. גוברין: אני פותח את הישיבה.

אנחנו נצביע היום על סעיפים שטרם הצבענו עליהם.

סעיף 3

סר בר-ניב: סעיפים 1 ו-2 נתקבלו. בסעיף 3 נסב ויכוח על המלים האחרונות, ובלבוז שמספר זה אינו פחות משליש כלל העובדים שעליהם יחול ההסכם. כאן הסדור איזה ארגון יוכל לעשות הסכם שיחייב את כלל המפעל. יש שאמרו ששליש זה פחות מדי ויש שאמרו ששליש זה יותר מדי.

א. שוסטק: אני מתנגד לסייפא, אני מוכן לקבל גם פחות משליש.

סעיף 3 - נתקבל

המתייגות לחה"כ שוסטק

סעיף 13

סר בר-ניב: לגבי סעיף זה וסעיף 14 חה"כ וילנסקה עוררה את השאלה של שני חדשים אלה כתקופה ארוכה מדי. החוק הזה קובע שלמעשה המועד הוא כקבוע בהסכם ובאין כל הוראה - שני חדשים.

אם קבעו את ההסכם לשנה, ולא ביטלוהו,
אז מאריכים אותו לעוד שנה.

י. קרגמן:

זה יותר מדי. לא יהיה נכון לקבוע את
הצדדים לשנה שליטה מחדש, או לשנתיים,

מר בר-ניב:

רק מפני ששכחו או שלא רצו להודיע בטועד מסויים.

יכול להיות משא ומתן על חידוש החוזה ויש
סחבת, לכן נשתנת התקופה של חדשיים, כדי
להגיע להסכם. אם ההסכם לא מתחדש לשנה בכל פעם יתחילו לנהל משא ומתן
חדש. התקופה של חדשיים משמשת כעין לחץ, להגיע את הצדדים להגיע
להסכם חדש.

י. קרגמן:

אבל זה יהיה בניגוד גמור למה שקיים
היום ביחסי העבודה. נניח שהחוזה מסתיים

מר בר-ניב:

ב-1 בינואר ובמשך פברואר ומרס עוד לא חידשוהו. אמנם נהוג הוא
שרואים את פברואר ומרס לפי החוזה הישן, אבל אין הגיון שאת כל השנה
יראו לפי ההסכם הישן.

י. קרגמן:

במשך תקופה של חדשיים לא צריך לסיים את
המו"מ אלא להודיע על הרצון לחדש את ההסכם.

מר בר-ניב:

זה לא נאמר כאן. תוקף החוזה במשך עד
סיום המו"מ.

היו"ר ע. גוברין:

מדוע זה רע, מבחינת שני הצדדים, שהסעיף
הזה ישאר כמו שהוא? יכולות להיות כל
מיני סיבות. איזה ענין יש למחוקק להטיל את החוזה על שני הצדדים
לשנה נוספת? תהיינה הסיבות אשר תהיינה שני הצדדים אינם מעוניינים
בזה. יש מקרים ששני הצדדים אינם מעוניינים לפתוח במו"מ.

ב. הראל:

אני חושב שצריך להודיע תוך חודשיים על
הרצון לחדש את ההסכם, או לבטלו, ולאחר
ההודעה המו"מ יכול להמשיך תקופה יותר ארוכה, וכל עוד לא הסתיים
ההסכם הקודם בתוקף. אבל אם לא נמסרה כל הודעה תוך חדשיים אלה -
יש להאריך את תוקף ההסכם בשנה נוספת.

י. קרגמן:

אני מערער על זה שההסכם יכול להמשיך
לתקופה בלתי-מסויימת.

ה. ברגר:

צדק היו"ר באומרן שכפיית דבר זה על
שני הצדדים יכול להיות לרעת המשק, זה
יכול להוליד סכסוכים במקום ששני הצדדים אינם רוצים. אבל גם מבחינת
פורמלית דומני שזה"כ קרגמן והראל לא צדקו. הרי יש הסכמים הנקבעים
לתקופה מסויימת ויש הסכמים לתקופה בלתי-מסויימת - הכל לפי ראות
הצדדים. אם הצדדים חושבים שהסכם לתקופה בלתי-מסויימת רע להם - הם
יבטלוהו ואז יעשו הסכם לתקופה מסויימת.

החשד מפני סחבת יכול להיות במקרה שהצד
האחד לגמרי תלוי בצד השני, אז הצד השני סוחב. פה אין דבר כזה,
שני הצדדים לגמרי שווים-זכויות - זה יכול לבטל וזה יכול לבטל.

מר בר-ניב:

הענין של הסכם לתקופה בלתי-מסויימת
בארץ עוד אינו ידוע; אפשר לראות הסכם
כזה בהסכם תוספת היוקר הנמשך זה 16 שנה. המטרה היא שעניינים מסויימים
לא יתעוררו מדי שנה. עניינים כמו חופשה שנתית, מט מקביל וכו',
אין כל צורך לנהל עליהם מו"מ כל שנה, הסכם כזה יכול להמשיך.

אני שומר לי את הזכות להסתייג גם
בסעיפים שאין היום מצביעים עליהם.

א. שוטסק:

סעיף 14

בתקבל

סעיף 16

טר בר-ניב: סעיף 16 דן בהסכם קיבוצי כללי. ההיסטוריה
שהתעוררו בוועדה ושבגעו לסעיף זה התייחסו
לשאלת ההיקף מבחינת המעבידים. ידוע בוודאי לכל חברי הוועדה שלטעם
אין היום בארץ אף הסכם קיבוצי כללי במשמעותו בחוק זה. מה שיש היום
בארץ זהו הסכם בסיסי בין ההסתדרות והתאחדות האמורים או התאחדות בעלי
התעסיה, וכל מפעל צריך להצטרף. אולי רק בהסכם תוספת היוקר אפשר
לראות הסכם החל באופן אוטומטי.

השאלה שעלתה בוועדה - לדעתי מתוך
אי-תשומת לב לשתי מלים - היתה: האם ההתאחדות יכולה לקשור את כל
חבריה? בניחוי שיש מפעלים חדשים שאינם יכולים להצטרף להסכם, שאינם
יכולים לקבל אותם תנאים שהתאחדות יכולה לקבל לגבי יתר המפעלים.
או בניחוי שיש עניין של מוסמים מיוחדים. חברי הוועדה שעוררו את
הוויכוח לא שמו לב למלים: "חוק מחברים שהוצאו מכלל ההסכם במפורש".
הוראה זו הכנסנו לפי דריסת התאחדות בעלי התעסיה. אשן לעניין המוסמים,
נאמר בפסקה (3) "במקצועות או בתפקידים הכלולים בהסכם".

ב. הרצל:

יש מפעלים אשר ציודם עומד על דמה בטובה
יותר מאשר במפעלים רגילים. אני חושב
שיש להזהר בסעיף זה, בייחוד אצלנו, כי ישנם כאן תנאים שונים, גם
גיאוגרפיים. אנחנו רוצים לפתח תעסיה בנגב, בצפת ובמקומות דומים
וסעיף זה עלול להכביד. היועץ המשפטי העיר שאפשר להוציא מפעלים
מההסכם, אבל לי נדמה שהוראה זו אינה מספיקה, אלא צריך לדייק ולומר
בחוק שמפעלים אלה העומדים בדמה בטובה מבחינת הציוד, או הנמצאים
בתנאים גיאוגרפיים מיוחדים, יוכלו לא להצטרף להסכם.

ש. בכה:

מה הדין אם ישנו מפעל שאינו שייך לארגון
והחותם להסכם לפי התנאים שבהסכם הקיבוצי?

טר בר-ניב:

התשובה היא בסעיף 15 - חוזה מיוחד.

היו"ר ע. צוברין:

אני חושב שהצעת חה"כ הרצל מבטלת את
האפשרות של עשיית הסכם קיבוצי כללי.
הסעיף כפי שהוא מנוסח בחוק מאפשר בהחלט, אם זה צורך, לעשות יוצא
מן הכלל ולהוציא מפעל מסוים מההסכם. אין זה מקרה שהתאחדות בעלי-
התעסיה לא ערערה על שני סעיפים אלה.

ב. הרצל:

היא התנגדה לזה.

ש. בכה:

בניחוי שהתאחדות בעלי התעסיה עושה הסכם
קיבוצי כללי בענף המסחריות ולפי דעתה יש
די טעויות בארץ. בעל הון מקבל תנאים מיוחדים כדי להקים מסוויה
בדימונה ומבטל שיוצאו אותו מההסכם הכללי; ההתאחדות מתנגדת להוציא
מפני שאין היא מעוניינת בהקמתה של עוד מסוויה.

י. קרצמן:

החוק מאפשר לשני הצדדים לקבוע שמפעל
מסויים לא יכלול בהסכם הקיבוצי הכללי,
אבל יתכן שאחרי תקופה מסויימת, לאחר שהיפעל יתחזק, הוא יכלול בהסכם
כדי לסנוע התחרות בלתי שווה.

השאלה של חה"כ נכה היא בכל זאת שאלה.

י. ריפתין:

מפעל כזה יעשה הסכם מיוחד.

היו"ר ע. גוברין:

פה מדובר בהסכם קולקטיבי כללי ולא

מר בר-ניב:

בהסכם מיוחד. אין עוד הסכם כללי בארץ, אינני יודע באיזה תנאים יגיעו להסכם כללי. נהוג הוא בחו"ל שההסכם הכללי מנוסס על תנאים יותר נמוכים מאשר בדרך-כלל. אפשר לקבוע הסכם קיבוצי כללי בענף הטכסטיל ש-99% מהמפעלים יעטוד בו; זה לא טונע עשית הסכם מיוחד לגבי מספר מפעלים גדולים שאינם מוכנים לרדת לתנאים של ההסכם הכללי.

אני מציע למחוק את סעיף 16.

א. שוטסק:

סעיף 16 - בתקבל

הסתייגות לחה"כ שוטסק ונכה

סעיף 22

מר בר-ניב:

בסעיף 22 התעוררה השאלה באיזו מידה יכול הסכם קיבוצי למנוע חוזים אינדיבידואליים טובים יותר. שאלה זו עוררו נציגי ההסתדרות. קיימנו טגע עם נציגי ההסתדרות, כי למעשה בוועדה המיעצת לחוקי עבודה נציגי ההסתדרות היו אלה שדרשו את הסייפא הזאת. התברר שהיתה אי-הבנה. הם חשבו שהסייפא הזו מונעת הסכם קולקטיבי מיוחד טוב יותר מהסכם כללי. אם יש הסכם קיבוצי כללי בענף הטכסטיל ויש הסכם מיוחד גביח"ר לודו"ה, החוק אומר: קובע ההסכם הטוב יותר. בא אדם ורוצה לעשות הסכם לעצמו - חוזה עבודה אישי יוד טוב. אם נשאיר בלי גבול הסכם אישי יותר טוב, הרסנו את ההסכם הקיבוצי. אבל מצד שני המציאות לפעמים מחייבת הסכם יותר טוב. יכול להיות הסכם עבודה האומר שלסומחים מסויימים מותר לתת שכר יותר גבוה. או יש מקרה שאדם מתקבל לעבודה במצב בריאות רע, אי אפשר לכלול אותו בפנסיה, לעומת זה הוא מקבל 20% יותר מסכורת. אין פה מניעה מוחלטת של הסכם יותר טוב, וההסתדרות הורידה שאלה זו.

סעיף 22 - בתקבל

סעיף 24

מר בר-ניב:

בסעיף 24 נקבע העיקרון שארגוני עובדים או מעבידים או עובדים אינם חייבים בפיצויים על הפרת הסכם קיבוצי - זאת בעקבות הנוהג בארצות אחרות. אלא שהחסינות הזו מסוייגת אצלנו בזה, שאם הצדדים במפורש כותבים בחוזה שבמקרים מסויימים ישולמו פיצויים, עד סכום מסויים, הרי הוראה זו תופסת. ההסגה היתה שיש והסכמים נחתמים על-ידי ועדי עובדים שאינם כה מאומנים בזה, ולא יתכן - אמרו - שמזכיר האגודה המקצועית בעפולה יחייב את הארגון הכללי בפיצויים. בכדי למנוע קושי זה תיקנו כך שענין זה כוחו יהא יפה רק לגבי הסכם קיבוצי כללי. במילא מדובר על חובת הארגונים ורק בהסכם מיוחד לא הארגונים מופיעים, מופיע מהצד האחד בעל המפעל. למעשה גם לפי נוסח זה היה מקום לסעיף שתוכנו נוגע רק להסכם קיבוצי כללי, אבל בכדי להבהיר נאסר במפורש שהמדובר הוא בהסכם קיבוצי כללי ולא בהסכם מיוחד.

מה במקרה שהפועלים יצטרכו לשלם פיצויים?

א. שוטסק:

סר בר-ניב: אם אדם הפר את החובות האישיים שלו אז יש פיצויים. נביח שפועל צריך היה לטמור על דברים מסויימים ומתוך רשלנות גרם נזק - אז הוא ישלם.

א. שוסטק: מה במקרה של שביתה?

סר בר-ניב: חובות השביתה אינן ענין אינדיבידואלי, זה טיפן לחובות הארגוניות. אם המעביד פיטר את הפועל באופן שרירותי, יש כאן הפרה של חובות אישיות, והוא עלול לשלם לפועל פיצויים, לפי חוק החוזים, על כל התקופה.

ב. הראל: אני רואה פגם אסמתי בסעיף זה. לא ססטיק לקבוע בחוק שאפשר לעשות הסכם, כשביתד עם זה נאמר שאפשר להפר אותו. אני מבין את עצם הדבר, אבל אינני מבין למה צריך לכתוב זאת באחד מסעיפי החוק. אני מציע לבטל סעיף 24.

סר בר-ניב: אם סווקים סעיף זה נשאר בתוקף חוק החוזים הכללי ואז כל הפרת חוזה מחייבת תשלום פיצויים סלאים.

ב. הראל: זהו פגם אסמתי שאין לסבול אותו בחוק. סווקים חוק להסכמים קיבוציים וכותבים בו: סותר להפר את ההסכם בלי תשלום פיצויים.

היו"ר ע. גוברין: לכאורה אתה מציע רק לסחוק את הסעיף אבל לסעסה אתה כותב בחוק שעל כל הפרה, או על כל ענין שהצד האחד יראה בו הפרה, יהיה סספט לפי חוק החוזים, עניני העבודה אינם ענינים של נזיקין אזרחיים, עלינו לסצוא דרך להוציא ענינים אלה סבתי-הסספט - זאת סענו בצדק חה"כ ריפתין ואלטובי. סזכיר אגודה סחותם על חוזה אינו אטן הניסוח ופעם יכולים להפגע סני הצדדים שלא לצורך. לפי עניות דעמי פיצויים זהו דבר סגרה ודבר של נצחנות. אני יודע שהפועל אינו חי על התקווה שיהיה לו סכסוך אלא שתהיה לו עבודה. אני סבור שאז הצדדים יסתכסכו, זה ירבה סכסוכים. אם הסעיף הזה לא יעסוד במציאות - נתקן את החוק.

י. אלטובי: בכל הארצות יש חוקים שאין להם עונשים. בחוקים להסכמי עבודה זו דוגמה קלאסית. החוקים סוסתתים על הרצון לקיים את ההסכם בסלום והרקע הוא שיט אסצעים ארגוניים לסני הצדדים. פיצויים זהו עונש, ואני התנגדתי בהתחלה סגם לגבי הסכמים קיבוציים יהיה סעיף לפיו אפשר לתבוע פיצויים, אבל היה ויכוח וסכנעו אותי. אילו היינו סכניסים סעיף על פיצויים, זה היה סערער את יחסי העבודה בארץ, ואז בסקום סאנסי האגודות יטפלו בזה נצטרך להקים לסכות של עורכי-דין. הפסרה שהגענו אליה היא פסרה ססובה ובעלת ערך.

סר בר-ניב: בסעיף 24 צריך להוסיף אחרי הסלה, הפרת את הסלים, חובותיו על פי הסכמים קיבוציים.

א. שוסטק: לפי נסיון שהיה לי עם ארגון היהלוטנים, הם סלטו פיצויים ואחר-כך תבעו פיצויים סהפועלים.

סר בר-ניב: אני ססכים להכניס תיקון גרוח דבריד בסקום אחר. לסם הבהרה אפשר להוסיף בסעיף 19: "השתתפות בסביתה או בהסבתה לא יראו כהפרת חובות אישיות".

ס. קלסר: אולי אפשר לסחוק את הסלה, הסבתה?"

היו"ר ע. גוברין: אני סערער על סתי ההגדרות גם יחד. אני סבקס את היועץ הסספטי לחשוב עוד פעם על הניסוח. חה"כ שוסטק עורר סאלה, אבל זה לא רק ענין של סביתה, יכולים להיות כסה סקרים ונחוץ לסנוע עונס על פועלים. אם המעביד ססבית לסה

לא יטלם? אני מבקש את היועץ המשפטי לבדוק אם אין עוד דברים שצריך לבסות.

ס. כבה:
מדוע לכתוב "שביתה"? אפשר לכתוב שהפועל באופן אישי אינו יכול להיות אחראי עבור

הפרת הסכם מצד הארגון.

סר בר-ניב: זה ברור, לא צריך לכתוב זאת.

סעיף 25

סר בר-ניב: סעיף זה דן בצו הרחבה והיו בענין זה חלוקי-דעות יסודיים.

היו"ר ע. גוברין: בסעיף זה היה ויכוח יסודי ואין טעם כעת לחדשו. מעיר רק הערה קצרה: השאלה איננה ההסתדרות או לא ההסתדרות; השאלה היא גישה סכלכתית לענין או לא. אם אנחנו מבטלים את הסעיף הזה, הרבה מאד חיי המדינה לא יבינו למה היה בחוץ החוק.

סעיף 25 - בתקבל

הסתייגות לחה"כ שוסטק ובבה

סעיף 26

סר בר-ניב: בסעיף זה הוסיפה הוועדה: זכות ערעור תוך 6 שבועות. לי נראה שנוצרה סתירה וזה סיותר. עצם הפרסום של 3 חדשים טראש הורה אומר במסך 3 חדשים יש זכות ערעור.

ב. הראל: שלוש החדשים ניתנים כדי להביא את הניטוקים בפני הסד, ולאחר שהסד יחליט יש לאפשר לערער. הצעתי תהיה שבסעיף 29 לא יהיה כתוב "פורסם צו הרחבה אין עוררים על תקפו", אלא תינתן אפשרות לערער.

סר בר-ניב: זהו ערעור שני.

ב. הראל: בפעם הראשונה אין זה ערעור אלא העדת הערות והשגות. הערעור צריך להיות אחרי פרסום הצו.

סר בר-ניב: זוהי קונצפציה חדשה שלא דובר עליה.

ב. הראל: אני מציע שבסעיף 29 נאפשר ערעור בפני בית-הדין העליון.

סר בר-ניב: זה לא משפט, אין לבית-הדין סטריה.

א. שוסטק: הערעור יכול להיות בפני הסועצה.

ב. הראל: אני מקווה שנגיע לבית-דין לעבודה. לעת עתה - בפני בית-הדין העליון.

סר בר-ניב: בכל הארצות שיש בהן בית-דין לעבודה אין הוא עוסק בעניינים כאלה.

י. אלטווגי:

אני מבין את הקשר בין סעיפים 26 ו-29 ואני מציע שנאפשר לחה"כ הרמל ושוטסק להצביע קודם על סעיף 29, כי אם נדחה את התיקון בסעיף 29 הם יציעו להאריך את התקופה בסעיף 26.

א. שוטסק:

אני חושב שבסעיף 26 הסלים, רשאי כל מעונין לעורר על מתן הצו "הן כל-כך כלליות שאינן נוגעות לאיש איש לו ספערל והוא מתנגד לי הצו יחול על ספערלו. צריך לכתוב, רשאי כל מעונין להתנגד לתחולת הצו", ז.א. לדבר שנוגע לו. צריך להגביל את הסעיף כי הכוונה היא לאדם הנוגע בדבר וישי לו התנגדות.

היו"ר ע. גוברין:

ראשית נצביע על סעיף 29.

סעיף 29 - נתקבל

הסתייגות לחה"כ בבה ושוטסק

היו"ר ע. גוברין:

אני נגד הצעת חה"כ הרמל לכתוב "להעיר" במקום "לעורר". לעומת זה אני מסכים לתת

תקופה מסויימת לערעור.

סר בר-ניב:

לגבי סעיף 26 יש עוד שאלה הפתקרת לסעיף 27. עוררו את שאלת ההתייעצות לא רק עם הגופים המפורטים בסעיף 27 אלא גם עם ארגוני העובדים והמעבידים. ההצעה היא שההתייעצות עם הארגונים תהיה בשלב הראשון, היינו לפני פרסום ההודעה על כוונת הסר להוציא צו. אחרי פרסום ההודעה מתכנסת המועצה ודנה. כלומר, בסעיף 26 צריכה להתווסף הוראה, שלפני פרסום הודעת הסר על כוונתו לתת צו הרחבה הוא סתייעץ עם ארגוני העובדים והמעבידים.

י. ריפתין:

אני מקדם בברכה את התיקון הזה. הסכנה שבצו הרחבה היא בזה שזהו דבר שרירותי-עם הסתדרות הפועלים והתאחדות בעלי התעסיה. הכוונה היא שצו ההרחבה יינתן מתוך התייעצות עם ארגונים אלה. רוח החוזים הקולקטיביים בארץ בנויה על-כך, שאם מדברים על חידוש, על הרחבת החוזה הקולקטיבי, הנושאים העיקריים של החוזה צריכים לתת את ידם. אז אין סכנה של פגיעה שרירותית.

ב. הרמל:

כן, אבל מתוך הסכם ולא מתוך התייעצות.

י. ריפתין:

אבל אינך יכול להתעלם מזה שאם בשלב הראשון ישנה התייעצות עם ארגונים אלה זהו תיקון מהותי. אני חושב שלא כל-כך קובע אם יהיה כתוב "הסכם" או "התייעצות". על-ידי הסלים התייעצות אני רואה החלטת הסעיף בענין חוות דעת המועצה. אני חושב שענין זה אינו נוגע למועצה. אני אראה תיקון זה כחשוב מאד, ואני חושב שאם יחזק את לא תהיה עוד אינסטנציה נוספת.

ס. בבה:

אני מציע לכתוב שאריך להיות הסכם עם ל הגורמים. יש הרבה כתי-סלאכה הטעטיקים 2-3 פועלים, ולפי ניסוח הסעיף סר העבודה יכול לחסל את הספערלים האלה. הוא יכול להרחיב את ההסכמים הקיבוציים על כל בעלי המלאכה ויחסל ענף שלם בישראל. לא מספיק שתהיה התייעצות, אינני יודע מי מיוצג במועצה, ויכולים להיות גורמים המעוניינים לחסל שורה של נגדיות, לטפל, כדי להבטיח עבודה לספערלים הגדולים. לכן צריך לכתוב: מתוך הסכם עם כל הגורמים.

סר בר-ניב:

ז.א., כל בעל-מלאכה צריך להסכים.

י. אלטובי:

אני מבין את דעתם של אלה שהתנגדו בכלל
לסתן צו הרחבה, וכאחד הדברים על-ידם הם
משתדלים לרוקן מתוכנו את צו ההרחבה הם מציעים לחייב את הסך לקבל את
הסכמת הצולדים. ברגע שקיבלנו את הצעתם ביטלנו את צו ההרחבה.

אולי אינני מבין את דברי חה"כ ריפתין.
אני הסכמתי אחר בזמנו, כי לא מספיק שהור יתיעץ בטועצה בלבד, והצענו
להוסיף התייעצות בסני הצולדים. אבל להקית טועצה ליחסי עבודה ולרוקא
לגבי סתן צו הרחבה לעקוף אותה - זה לא יכול להיות. אני בעד סעיף
26 כלשונו.

היו"ר ע. גוברין:

אני חושב שחה"כ ריפתין אינו נודק בנקודה
זאת: אם אנחנו מקדימים בסעיף 26 את התייעצות
עם הארגונים, עוד לפני פרסום התולעה, פירוש הדבר שאנו נותנים זכות
קדימה לארגונים, ואם אח"כ הסך נופע את חוות דעת הטועצה - לדעתי הבטחנו
את העניין.

י. ריפתין:

סזה אינני מתעלם.

סעיף 26 בתקבל בתיקון שהסך יתיעץ בארגוני
העובדים והמעבידים

הסתייגות לחה"כ בבה וטוטסק

סעיף 27

סעיף 27 בתקבל

הסתייגות לחה"כ בבה וטוטסק

ב. הראל:

יש לי הערות לסעיפים 27 ו-28. אני
מציע לדחות את ההצבעה בסעיפים אלה

לישיבה הבאה.

הישיבה ננעלה בשעה 10.45.